

Umblet în doi

Lucica Boltasu

Pe undele vremii, când sus, când în vale,
Purtăm șalul clipei, mai greu, mai ușor,
Se tânguie carnea în note de jale
Și gândul se zbate în tainic fior.

Și tremură visul privind meteorii,
Speranțele caste mai poartă stindard,
În dansuri spirale se-ncing tainic norii,
Turnând peste suflet suspans și hazard.

Dar unda Iubirii în alb îmbrăcată,
Învăluie timpul ușor cadențat,
Mahrama uitării, de lacrimi udată,
Soptește în noapte: "Ești răscumpărat!"

Și stau la fereastra deschisă-nspre-afară,
Cu zâmbetul palid de-atâtea sforțări,
Când dorul și clipa începe să doară,
Mă-nalț înc-odată spre-albastrele zări.

În zboruri ascete, prin spații de aur,
Purtat de viziunea primită în dar,
Duc lupta supremă, "învins sau cu lauri",
Dorind cu ardoare să nu cad din har.

Și astfel, în lupte cu carnea, cu gândul,
Gândind clipa sfântă în care-oi zbura,
Nici apa, nici norii, nici glodul, nici vântul,
De Tine, Isuse, nu m-o depărta!

În Tine am pace, iubire, iertare
Și mila ce Tu ai avut pentru noi,
Ferestre-s deschise de-atunci, către Soare
Și drumuri ce-așteaptă un umblet "în doi"!

13/08/2015, Barcelona- Lucica Boltasu